næste Kvinde-Enquête. Thi samme Hane er en stor Skælmsmester; den ved lige saa godt som Dansk Kvindesamfund, at der ikke er Fugls Føde for Kvindebevægelsen paa disse Diskusioner, men netop derfor holder den saa meget af dem, thi det er Hanens Pligt at sørge for, at Hønsene morer sig, ellers kunde gerne en af dem af lutter Kedsommelighed finde paa at gaa sine egne Veje, f. Eks. ad Silkeborg til.

G. L.

Redaktionen giver G. L. Ret i, at Spørgsmaalet »Frue eller Frøken« maa anses for at være af underordnet Betydning for Kvindesagen, men det trænger *dog* til en Løsning. Vi har modtaget saa mange forskellige Indlæg, at vi ikke kan betragte Sagen som udtømt og giver derfor Ordet til en af Indsenderne. Red.

I Anledning af »Frue« eller »Frøken«.

Skønt dette Spørgsmaal efter at være behandlet i Dagspressen nærmest ligner en presset Citron, og at se det fra en ny Side vil være omtrent lige saa vanskeligt som det berygtede Eksperiment at plukke Haar af den Skaldede, vil jeg alligevel gerne have Lov til at sige et Par Ord i den Anledning.

At indføre en fælles Fruetitel af Hensyn til det Mindretal af ugifte Mødre, der har deres Børn hos sig, — og de alene kan jo generes af Betegnelsen Frøken — vilde dog være ret urimeligt, saa meget mere som »Fruen« vil være lige saa udsat for de Voksnes indiskrete: »hvor og hvem er Manden« som Barnet af Kammeraternes: »hvad er din Fader?«

Noget andet er, at Kvinderne nok kunde skilte lidt mindre med baade Frue og Frøken. Kommer en Mand ind i en Forretning og ønsker sig det købte tilsendt, siger han dog ikke: Vil De sende det til Sagfører, Hr. saadan eller saadan, men selv om en Dame opgiver sin Stilling som Lærerinde, Sølvsmed, Bogholderske el. l., vil hun hypigt indføje Fru eller Frøken foran Navnet. Som om det i mindste Maade angik Ekspedienten i Forretningen, hvorvidt jeg er gift eller ej!

Og hvad Tiltalen angaar — ja, saa synes jeg egentlig godt, man overalt kunde benytte Formen »De«, der, høflig overfor de unge, ærbødig overfor de ældre burde træde i Stedet for 3die Person, der ligesom stiller den ene Part paa et lavere Trin.

Jeg skal ogsaa gerne straks tilstaa, at jeg finder den russiske Form for Tiltale — For- og Efternavn uden Fru, Frøken eller Hr. foran — smuk, naturlig og praktisk, navnlig, naar vi Damer beholdt vort Pigenavn; — og hvorfor skal vi dog bortlægge dette, hvortil Barndommens og Ungdommens fagreste Minder er knyttede, og hvorom vi selv og andre dog forbandt Indtrykket af en Personlighed?

Ikke en Gang sit Fornavn faar man altid Lov at beholde. Er der flere Brødre i den nye Familie, kan den unge, nygifte Frue godt opnaa at faa sit første Brev som gift med en Udskrift som f. Eks. Fru Premierlieutnant Julius Hansen, hvor kun det lillebitte »Fru« tilhører hende, der for faa Dage siden havde baade For- og Efternavn; Fru Premierlieutnant Hansen er ikke stort bedre; det minder nærmest om Frelsens Hær!

Mod Bibeholdelse af Pigenavnet køres i Reglen op med et Skyts, kaldet »praktiske Hensyn«. Det er noget i Retning af Kredit, Underskriven af Dokumenter, Køb, Salg o. l., men i disse Ægtepagternes og Særejernes Tid, er Mandens Navn absolut ikke nogen Borgen for, at han betaler sin Hustrus Regninger eller anerkender Forpligtelser, hun maatte have indgaaet (jvfr. den Hustru, der maatte tilbagelevere sit Tandsæt, da Manden ved Dom blev frifunden for at betale Tandlægen).

Jeg synes ærlig talt, Skilsmissernes Overraskelse og de dermed forbundne Navneforandringer, hvert Øjeblik maa støde imod disse »praktiske Hensyn«. Følgende Fænomenr er aldeles ikke noget Særsyn:

Frøken Marie Hansen bliver i Ægteskabet Fru Holm. Samtidig med den paafølgende Skilsmisse antager hun atter sit Pigenavn men beholder Fruetitlen, bliver altsaa nu F r u Hansen. Spørger nu en Ikkeindviet: hvilken Hansen er den Dame gift med?« fremkommer den indviklede Forklaring, at Fruen ikke er g i f t Hansen, men f ø d t Hansen, at hun var gift Holm o. s. v., o. s. v. Da det kun er i Ord-